

Сички тѣ

По добръ тѣй, пристаеме!

Михалаки.

Петко, Петко! Петко!

Петко. (Вика задъ сцената: чувамъ!

и послѣ влазя).

Какво чорбаджи?

Михалаки.

Ти знайшъ ли, че тая вѣчеръ ще вѣнчеймъ Виктория и господинъ Стояновича?

Петко.

Истина ли?! Хай! шапка на тояга?! (хвърля си шапката и захваща да играе и да скача лудешки по сцената).

Михалаки

Хей, хей! чакай, ще играйме на свадбата, а сега иди да викашъ дяда попъ Тодора Кюсето. Хайде и ти, булка, и ти Викторио, да идемъ въ друга та кжща, да натъквимъ каквото трѣбва (излизатъ сички).

Сцена VII.

Домузчиолу. (влазя)

Хе, тая нощъ свадба! Дъщерята на чорбаджи-ятъ се жени. Азъ се поотпуснахъ и сръбнахъ малко нѣщо повечко, ама нѣма кусуръ. Чорбаджи Михалаки е мой старъ познайникъ, трѣбваше да се поразвеселж на радостъта му. Зетъ му, и той е добъръ човѣкъ. Добръ, че ме не блжскѣ тогава. Живъ да е той па и невѣстата! ходи и пѣе: аманъ яребимъ! като чува, че цигуларитѣ свиратъ изъ вѣтрѣ зима да играе на кючекъ. Въ това врѣме се чува българско хоро, което влазя на сцената. Тамъ сж хванкти сички тѣ дѣйствующие лица съ исключение на софта та. Хваща се и Кйоръ Хасанъ. Петко прѣдвожда хорото съ бѣла кърпа въ ража и се провиква. Хорото се завърта три пжти на сцена та и се скрива.